

Šerifské volby

Bylo podzimní listopadový ráno plný mlhy a takový tý podzimní vůně, kdy se míchá kouř z trampského ohně s párama, který stoupají z čerstvě spadlýho listí. Česnek ležel labužnický natažený u ohniště ve spřátelený osadě T.O. Šakali. Byl už druhý den po jejich potlachu a všichni hosti, včetně nás, včera odjeli. Jenom Česnek zůstal, hlavně proto, že na místě zůstala spousta zásob, který kamarádi pořádající osadníci připravili k uctění spřátelených osad. To si nemohl nechat ujít. A tak se teď blahobytně rozvaloval a požíral dobroty. Členové osady T.O. Šakali zatím v rojnici procházeli tlachoviště a uklízeli poslední přehlídnutý zbytky výstroje, papírků ze soutěží, ztracených camrátek, nedbale odhozených nedopalků a vypálených sirek.

Pak se sešli u ohně. Čekala je ještě jedna, moc důležitá povinnost – volba nového šerifa.

„Tak, pánové a dámy,“ prohlásil Ferry, dosavadní šerif, „máme tady tři kandidáty, Dlouhána, Slepejše a Ježka. Teď zbejvá rozhodnout, jak je vyberem, buď jim dáme nějaký soutěžní úkoly, nebo budeme jednoduše volit.“

Rozhlídnul se po ostatních devíti osadnících. Ti tvořili spolu docela zajímavou tlupu, která se dala dohromady celkem nedávno, právě slavili druhý výročí založení. Ferry byl jejich prvním historickým šerifem, kterej to všechno dal dohromady. Byl taky nejstarší, táhlo mu už na neuvěřitelných dvacet.

„Já bych jim dala nějaký úkoly,“ ozvala se Kajka, „třeba kdo rychleji nadělá metr dříví, měli bysme zásobu,“ navrhla a upřela vlahý pohled zamilovanejch očí na Ježka, kterej byl známej svoji obratností se sekerou, mačetou a pilou.

„To je blbost, já bych byl pro volbu,“ protestoval Dlouhán, jednak proto, že měl sekyru malou a tupou, jednak proto, že dva předchozí dny strávil rozdáváním pamlsků a podstrojováním členům a členkám osady, chtít si tak zajistit jejich hlasy.

„A co třeba nějaké test tábornických znalostí,“ přišel se svojí troškou do mlýna Slepejš a významně sklapnul knihu od Setona.

„Nooo,“ protáhl Česnek z ústraní, „je zajímavý, jak tyhle mladý osady si vybíraj metody pro volbu šerifů. Je to vždycky stejný, každé se snaží si to udělat tak, aby to vyhovovalo jemu nebo jeho oblíbenému kandidátovi. To pak vede k tomu, že jednak panuje nejednotnost v osadě a taky k tomu, že potom osady ztrácí šťávu a prestiž v okolí. Jejich akce jsou mdlý a bez života, hrdinskejch kousků, který by se předávaly od ohně k ohni ubývá. Zrovna nedávno jsme to s pardama probírali.“

Odmlčel se a zamyšleně okusoval klobásu, hledě při tom do stoupajícího dýmu.

„Má pravdu,“ rozhorlil se Ferry, „osadu jsem zakládal a nepředám svůj úřad nějakému měkkejšovi, to bysme měli ostudu po celým trampstvu. Musí se o nás vědět a musí se o nás vyprávět legendy!“

„To se lehkó řekne,“ zahuhlal zahanbenej Dlouhán, „ale máš nějakéj nápad?“

Ferryho nadšení opadlo.

„Hele, poradil bys nám?“ přitočil se k Česnekovi, kterej jim, se svýma skoro třema křížkama, připadal jako moudrej kmet a nezpochybnitelná autorita.

„Nooo,“ protáhnul znova a zálibně pozoroval, jak mu Ferry servilně přilejvá rum do grogu, „nebudu vám přímo nařizovat, jaké zkoušky máte dělat, ale můžu vás nasměrovat správným směrem, tak jako maják vede zbloudilý plavce,“ prohlásil a labužnický usrknul grogu.

„A navíc,“ dodal, „abych zajistil nestrannost vaší volby, budu i porotcem a oboduju vaše výkony.“

Kandidáti šerifského úřadu pobledli, bylo vidět, že jejich pečlivě připravený předvolební strategie se zhroutily.

Česnek dopil grog, postavil se, majestátně se rozhlídnul a pravil: „Moji milí kamarádi, úřad šerifa jest funkcí odpovědnou a vyžaduje mimo jiné i značnou fyzickou sílu, aby si dotyčný dokázal sjednat respekt i ve chvíli, kdy ostatní, civilizovanější, prostředky selžou. Proto první zkouškou bude lámání támhletěch tří soušek,“ ukázal na trojici mladých listnáčů, který právě čerstvě shodily listy.

Borci se k nim vydali. Jako první se dal do díla Slepejš. Zvolil přímou cestu, začal prostě stromek ohejbat. Napřed ho naklonil, pak začal zručně ručkovat směrem k vrcholu. Koruna holého stromku se nakláněla a z kořenů se začínalo ozejvat první zlověstný praskání. Pak se ale dostal do bodu, kdy se síla stromku vyrovnala s jeho tíhou a dál to nešlo. Chvíli visel jako lenochod, hlavou dolů, až dostal spásnej nápad. Nebo si to aspoň myslel. Jednou rukou vytáhnul opasek z kalhot, rozhoupal ho a hned vzápětí se mu podařilo přezkou se zachytit pařezu. Začal se přitahovat a v kořenech to zase zapraskalo. Na Slepejšově obličej se začal objevovat spokojenej úsměv, ovšem jen do okamžiku, kdy přezka povolila. Pak se stalo zároveň několik věcí. Stromek se prudce narovnal, odmrštil Slepejšovo tělo, zachytil jeho kalhoty, který už nedržel pásek a shodil mu brejle. Nešťastník dopadnul na zadek tři metry od stromku a lapal po vyraženým dechu. Navíc mu připadalo, že jeho soupeř má už zase listy, protože bez svojí

optiky nepoznal, že to zelený, co vlaje ve větvích, jsou jeho kalhoty. A tím pádem mu ani nedošlo, že by se měl snažit zakrejt to, co obvykle bejvá skryto, zejména dámský části obecenstva. Pochopil to až z jejich hihňání.

Jako druhej šel na řadu Dlouhán. Ten se pro změnu rozhodl pro prostřední stromek a zvolenou metodou bylo ho ukrotit o jeho suseda. Naklonil svoji oběť a začal ten kmínek obtáčet. Povedlo se mu to jednou, pak podruhý, ale potom, v půlce třetí otáčky, kdy už se zdálo, že vyhraje, ztratily jeho boty přilnavost a Dlouhán začal prudce rotovat v protisměru. Nakonec odstředivá síla vykonala svoje a nešťastník odletěl a hlavou zasáhl hlavou právě se oblékajícího se Slepejše do podbřišku.

„Ale hoši, v takové chvíli??“ komentoval jejich počínání Česnek a holky se znova hihňaly.

To Ježek to vzal zhurta a s rozběhem. Asi jenom náhodou uspěl, nebo byla zem podmáčená, každopádně kmen ze země vyrval a vlivem setrvačnosti s ním pokračoval dál, až do lesa, kde ho nakonec, za cenu nalomených žeber, zaklínil mezi dva statný smrky.

„Ježek pět bodů, Slepejš tři za vynalézavost, Dlouhán dva za snahu,“ vyřknul verdikt Česnek. „A teď,“ zlověstně se rozhlídnul a pravil: „Další žádoucí vlastností šerifa je obratnost, vytrvalost a schopnost vnutit svoji pevnou vůli ostatním. To všechno prověří další disciplína, kterou bude krocení divokých bizonů a jízda na nich,“ ukázal přes údolí, kde se doposud poklidně popásalo stádečko velkých černých bejků.

Barva obličejů kandidátů začala splývat s lesem v pozadí. Rezignovaně vykročili.

Všem, který je vyprovázeli, bylo jasno, že jde do tuhého. To co následovalo je příliš drsný na to, aby to bylo na tomhle místě podrobně popsáno. Každopádně výsledkem bylo okamžitý složení kandidatury ze strany Slepejše po rozšlapání jeho brejlí, Dlouhánův maskáč nacupovanej na proužky tak, že by je bral i Vinnetou na svoje legginy, a ošklivej zásah rohem do nejcitlivějšího místa Ježkova těla, kterej vyvolal jeho náhlou změnu hlasu ve fistuli a zoufalej výkřik Kajčin: „Tam ne!“, kterej rozptýlil dohady o tom, jak to vlastně mezi nima je. Vítězem se stal Dlouhán, kterej se nějakým způsobem přilepil na bejkovo bok a nechal se tak prokazatelně asi dva metry vláčet.

„Nedá se sice mluvit o tom, že byste těm potvorám vnutili svoji vůli,“ konstatoval Česnek, ale Dlouhán si svoje tři body zaslouží, stejně tak Ježek jeden za vytrvalost. A teď,“ nedal jim odpočinout, „prokážete schopnost překonávat překážky.“

Zabodnul prst do mapy: „To bude váš cíl,“ a vzápětí nakreslil z toho bodu dvě čáry, „a tohle bude vaše trasa. Nesmíte s odklonit o víc než metr, kdo se první dostane do cíle, vyhrál.“

„Ale co když bude někdo mít lepší trasu, to není spravedlivý,“ divil se Ferry.

„K žádoucím vlastnostem šerifa patří i to, mít prostě kliku,“ odbyl ho Česnek a vedl prvního odsouzence na místo startu. Po hodině se vrátil a se zlomyslným úsměvem odvedl i Ježka. Za další hodinu se zase vrátil, vyžádal si lano a mírně znepokojen zmizel. Už se stmívalo, když se všichni objevili. Dlouhán měl ovázanou hlavu a tvářil se šťastně, Ježek byl celej mokrej a taky od bláta. Česnek vyhlásil výsledek: „Vítězem boje o šerifskou hvězdu se stává Dlouhán, kterej, ač s lehkým otřesem mozku po pádu ze skály, dosáhl cíle. Ježek si ale určitě zaslouží uznání, i když se nechal potupně

strhnout rozvodněným potokem a zanést do bažiny, odkud jsem ho pak zachraňoval, čímž se nepovoleným způsobem odchýlil od trasy.“

Ted' už bejvalej šerif Ferry rozechvěle předal Dlouhánovi hvězdu a uvolnil mu křeslo: „Ted' máme zaručeně toho nejlepšího šerifa v okolí,“ prohlásil hrdě.

„Byla do dostatečně drsná volba?“ zeptal se ještě Česneka.

„Bylo to dobrý,“ odpověděl a rozhlídnul se po dojatejch tvářích členů osady T.O. Šakali, „to u nás se volí šerif maximálně tak podle toho, jak umí zabrnkat nebo napsat básničku, a nakonec to dostane ten, co se tomu nejmíň brání, protože je to spíš pakárna,“ dodal smutně.

Mírový jednání mezi T.O. Daisy a T.O. Šakali probíhají celkem zdárně, přes drobný překážky způsobený zejména určitou osobní zaujatostí šerifa Dlouhána. Nevyřešený body jsou:

1. . náhrada rozšlapanýho Česnekovo ešusu
 2. . navrácení jeho kanad, toho času přibitých na totemu T.O. Šakali
 3. . náhrada léčebných výloh kandidátů ve výši dvou litrů rumu
 4. . Dlouhánův požadavek na alespoň malou část Česnekovo skalpu
- Všichni věříme, že to všechno podaří doladit a příští rok se společně setkáme na výročním ohni T.O. Šakali a na recitační soutěži milostný poezie, jejíž vítěz se stane novým šerifem osady!

Jan Frána – Hafran, Plzeň

1. místo v próze Trapsavec 2010